

Красота и любов

Красотата има собствен божествен език, по-благороден от гласовете на човешките езици и устни. Това е език извън времето, познат на цялото човечество, безветрено езеро, което привлича пеещите поточета към своите дълбини и там ги кара да се смълчават.

Само душите ни са способни да проумеят красотата или да живеят и да израстват заедно с нея. Тя озадачава нашето съзнание. Не можем да я опишем с думи. Тя е усещане, невидимо за очите ни, рожба на онзи, който наблюдава, и на онзи, когото наблюдават.

Истинската красота е лъч, струящ от светая светих на духа; лъч, озаряващ тялото, докато животът извира от земните недра и одарява с краски и ухане цветята.

Дали в онзи ден, в който се срещнахме, моята душа и душата на Селма се пресегнаха една към друга? Дали заради този копнеж я видях като най-красивата жена под слънцето? Може би бях опиянен от виното на младостта, което ме подтикна да бленувам за нещо, никога несъществуващо?

Може би младостта ми заслепи зрението ми и ме накара да си представям светлината на очите ѝ, сладостта на устата ѝ и изяществото на стана ѝ? Или пък светлината, сладостта и изяществото ѝ отвориха очите ми и ми показаха щастието и тъгата на любовта?

Трудно е да се отговори на тези въпроси. Но с ръка на сърцето се кълна, че в онзи миг бях обладан от емоция, непозната ми дотогава, ново чувство се настани властно в гърдата ми – като духа, реещ се над водите в момента на сътворението на света. И от туй чувство бяха родени и щастието, и тъгата ми.

Така отмина часът на първата ми среща със Селма. И така небесната воля ме освободи от робството на младостта и самотата и ме поведе към шествието на любовта.

Ако имате копнежи...

Любовта няма друг копнеж, освен да се
осъществи.

Ала ако обичате и храните копнежи, то
нека те бъдат ето какви:

да се разтопите и леете като ручей, чиято
сладка песен се носи в нощта,

да познаете болката от премного нежност,

да ви нарани собственото разбиране за
любовта
и да кървите с охота и отрада,

да се събудите сутринта с окрилено
сърце и да поблагодарите за настъпващия
ден на любов,

по пладне да отдъхнете в размисъл за
любовния екстаз,

по здрач да се завърнете у дома изпълнени
с признателност
и да заспите с молитва на уста за своята
изгора и с благодарствен химн.

Описание на първата любов

Жена, дарена от провидението с красота и на душата, и на тялото, е истина, едновременно открита и тайна. Можем да разберем тази истина само чрез любовта и да я докоснем само чрез добродетелта. И щом се опитахме да опишем такава жена, тя се изпарява пред очите ни.

Селма Карами бе и телесно, и духовно красива, но как бих могъл да я опиша на човек, който никога не я е срещал?

Възможно ли е мъртъв човек да си спомни песента на славея, уха нието на розата и гледката на потока?

Възможно ли е затворник, окован в тежки вериги, да последва порива на утринния бриз?

Нима тишината не е по-болезнена от смъртта?

Дали гордостта не ме възпира да опиша Селма с прости слова, след като не мога да я обрисувам вярно с ярки цветове?

Гладуваният в пустинята не ще откаже да яде сух хляб, дори ако небето не го обсипва с манна и пядпядъци.

Одеяния

Веднъж Красотата и Грозотата се срещнаха на морския бряг. И си рекоха една на друга:

– Хайде да се изкъпем в морето.

И те се съблякоха и заплуваха сред вълните. А подир малко Грозотата излезе на брега, сложи си дрехата на Красотата и продължи по пътя си.

А Красотата на свой ред излезе, ала не намери дрехата си; и понеже бе твърде свенлива, та да остане гола, сложи си дрехата на Грозотата. И Красотата продължи по пътя си.

И оттогава насетне мъжете и жените бъркат едната с другата. Ала има такива, които са зърнали лицето на Красотата и я разпознават въпреки дрехата. И има други, които познават лицето на Грозотата и нейната дреха не я прикрива от очите им.

Лятото на любовта

Нека вървим през полята, любима,
защото жътва е скоро
и от очите на слънцето узрява гроздето,
налива се.

Нека се грижим за плода на земята,
тъй както духът подхранва
гроздето на Радостта
със семето на Любовта,
посята в нашите сърца.
Нека напълним кошовете
с даровете на Природата,
тъй както животът изпълва пребогатото
селението на сърцата ни
с безкрайната си доброта.

Нека цветята ни бъдат постеля,
а небето – завивка
и нека положим глави
току една до друга
върху възглавето от меко сено.

Нека отдъхнем подир дневния труд
и послушаме смутния шепот
на ручея.

О, Любов

Говори се, че къртът и чакалът
водата пиели от същи онзи извор,
где жажда утолявал и лъвът.

Говори се, че лешоядът и орелът
със клон разкъсвали един и същи труп
и мир се възцарявал помежду им,
докато ръфали от мършата във тлей.

И аз те моля, о, любов могъща,
заюздила у мен желания скверни,
въздигнала и глад, и жажда мои
в достойнство и във гордост
– недей допуска силната ми същност
вода да пийне или къшей хляб да хапне,
ако са те за слабостта ми изкушение.

Да, нека по-добре безспир гладувам,
от жажда да се мъчи и сърцето ми
и бавно да изтлея, да погина.
Любов, не давай само да посегна към чаша,
ненапълнена от теб,
към блюдо, не от тебе осветено.

Желанието е половин...

Желанието е половин живот.
Безразличието е половин смърт.

Между желанието и покоя

Казват ми:

– Няма как, трябва да избереш между радостите на тоя свят и покоя на бъдния.

А аз отговарям:

– Избрах и сладостите на тоя свят, и покоя на бъдния. Защото в сърцето си знам, че Върховният поет е сътворил една-едничка поема, със съвършен ритъм и съвършени рими.

Вярата е оазис в сърцето,
до който никога не ще стигне
керванът на мисълта.

Когато надскочиш себе си,
ще копнееш само заради копнежа;
ще гладуваш за по-остър глад
и ще жаждаш за по-силна жажда.